

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 1979. október 14.

Cseri Kálmán

AZ ELENGEDÉS TUDOMÁNYA

Alapige: 1Kor 7,29-31

„Ezt pedig azért mondom testvéreim, mert az idő rövidre van szabva ezentúl. Azért akiknek van is feleségük, úgy legyenek, mintha nem lenne; és akik sírnak, mintha nem sírnának; és akik örülnek, mintha nem örülnének; és akik vesznek, mintha semmijük sem volna; és akik élnek e világgal, mintha nem élnének, mert elmúlik e világ ábrázata.”

Olvasandó még: 2Kor 4,14-5,10

Imádkozzunk!

Tudjuk Urunk, hogy mindnyájunknak meg kell jelennünk majd előtted, és mégis úgy élünk, mintha nem kellene megjelennünk. Tudjuk, hogy egyszer mindenért felelnünk kell, és mindenről számot kell adnunk neked, és mégis olyan sok mindent eltékozlunk azok közül a kincsek közül, amiket ránk bízál.

Köszönjük, hogy nyitogatod a szemünket. Bocsásd meg, hogy mi csak a láthatókat látjuk, és a láthatatlanokat képtelenek vagyunk érzékelni. Hit nélkül nem is lehet, add nekünk a hit ajándékát! Szabadíts ki minket abból a szűkös világból, amelyben nélküled mozgunk! Emeld fel a szemünket, ami annyira a földhöz tapad! Szabadíts meg minket, akik kincsekhez, emberekhez, egymáshoz, önmagunkhoz kötődünk, s nem tudunk szárnyalni!

Engedd meglátnunk most, hogy a láthatók ideigvalók, és a láthatatlanok örökkévalók! És előtted van értéke az ideigvalónak is, de az életünket igazán ahhoz érdemes kötnünk, ami örökkévaló. Segíts, hogy eljussunk tehozzád! A bánatunktól a vigasztalásig. A gyászunktól a reménységig. Köszönjük, hogy vigasztaló Szentlelkedet elküldted nekünk. Töltsön be minket most Ő maga!

Ámen.

Igehirdetés

A múlt héten váratlanul meghalt egy nagyon kedves, jó barátom, aki a maga csöndes módján itt a gyülekezetben is sok szíves szolgálatot végzett. És most azon kaptam magam, hogy újra próbálgatom azt, amire egyszer-másszor már tanítgatott Isten, mikor hozzám közelálló lelki testvért vagy rokont veszítettem el: az elengedés tudományát. Nagy tudomány ez! És nagyon hálás vagyok Istennek azért, hogy viszonylag korán elkezdett tanítani erre. Egészen másképp tud veszíteni az, aki valamit is ismer ennek az igazságából.

Érdekes, hogy ahogy az igéből ezt Isten rendre megvilágosította számomra, évek alatt egységes életszemléletté, sőt életgyakorlattá vált ez bennem. És most, amikor arra gondoltam, hogy valamit elmondok belőle a gyülekezetnek, mégis olyan nehéz volt megfogalmazni. Számomra ez egészen egyszerű már, és bizonyos vagyok abban, hogy igaz. Talán azért nehéz mégis megfogalmazni, mert tudom, hogy milyen könnyű félreérteni és félremagyarázni.

Viszont, mivel úgy vagyunk most együtt, hogy csak akikről én tudok, négy család is van itt közöttünk, akiknek friss gyászuk van, és a régi gyász is lehet fájó, ezért Isten Szentlelkét kérjük most, hogy valamit ebből megérthessünk. Hogy azt tudjam mondani, amit az ige mond, ami igaz, ami vigasztaló erővé válhat, és ami nemcsak a gyászban, de életünk sok küzdelmében, veszteségében, harcai, csapásai közt erővé és vigasztalássá válhat.

Azzal szeretném kezdeni, hogy én elfogadtam a Szentírásnak azt az állítását, hogy mindent, amim van, Istentől kaptam. Semmi nem az enyém, mindent Ő ajándékozott nekem. Rám bízta egy idő-

re ezeket a kincseket, kamatoztassam őket, vigyázzak rájuk, és azután egyszer majd számoljak el velük neki. Mindennem az Övé. Az életem, az egészségem, a képességeim, a testem, a lelkem, az ott-honom, a szüleim, akiket nem én választottam, a feleségem, akit tőle kaptam ajándékba, a gyermekeim, akiket imádság meghallgatásként kaptunk, Övé a fizetésem, az időm, a pénzem, — minden az Övé.

Valahogy úgy nézek mindenre, amim van, mint az a hívő kislány, aki még a könyvébe is beírta, hogy: „Kovács Piroska birtoka, Isten tulajdona.” Egyelőre most az én birtokom, mert ideadta nekem. De az Ő tulajdona, és egyszer majd visszaadom neki. És az semmi tragédiát nem jelent, hogy visszaadom. Ő tudja, hogy miért adta, és Ő tudja, hogy miért veszi vissza. Hűtlen sáfár lennék, meglopnam az Istent, ha kisajátítanám magamnak azt, ami nem az enyém, amivel csak megtisztelt, hogy rám bízta.

Éppen ezért természetesnek tartom azt, hogy mindent, amim van, Ő bármikor visszavehet. Hiszen az Övé! Éppen ezért nem helyes az, ha bármihez, bárkihez görcsösen ragaszkodunk. Mindig megvan az értelme annak, hogy miért bíz ránk valamit, vagy miért veszi vissza tőlünk. Mi ennek az értelmét nem mindig fogjuk föl azonnal. Van köztük olyan is, amit majd csak ama napon, odaát értünk meg. De bizonyos vagyok abban, hogy nem minden értelmetlen, ami a számunkra érthetetlen.

És sokszor éppen azért vesz el tőlünk valamit Isten, hogy még értékesebbet adjon a helyébe, hogy így felszabaduljon hely az életünkben, és valami mással ajándékozhat meg. Egyetlen valami van,

amit ha elfogadunk tőle, azt soha nem veszi vissza tőlünk: Ő maga. Az Ő szeretete. Aki egyszer az Ő szeretetét elfogadta, akinek üdvössége, új élete van Őbenne, azt attól Ő soha nem veszi vissza. Azt valaki más akarja elvenni tőlünk! És éppen ezért ehhez minden körülmények között ragaszkodnunk kell. Ennek mindennél fontosabbnak kell lennie a számunkra, hogy ezt el ne veszítsük!

Ha valakinek a szívében Isten szeretete, az örök élet bizonyossága ott van, azt az embert végzetes veszteség már nem érheti. Az az ember eljut oda, amit Luther Márton szép énekének a szavaival így szoktunk mondani: *„Kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik, mit ér ez önék? Mienk a menny örökre.”*

Aki ezt a legfőbb jót megnyerte, az fog tudni bővölködni és szűkölködni. Nem teszi tönkre az, ha bőségben élhet, — mint ahogy ma ez sokakat tönkretesz, — és nem teszi tönkre az sem, ha szűkölködik, ha valamiben ínséget lát. Azt az embert nem teszi elbizakodottá az, amit kapott Istentől, és nem teszi kétségbeesetté az, ha Isten valamit visszavesz tőle. Az az ember tud elfogadni és vesztíteni. Tud örülni mindannak, amit Istentől kapott, addig, amíg nála van; és ki tud engedni a kezéből bármit, amit Isten kér vissza tőle. Hiszen tudja, hogy amit Isten így visszavesz, vagy akit Isten így visszavesz, az is Őnála van, tehát jó helyen. Sőt, tudja az ilyen hívő ember azt, hogy végső soron nem Isten veszi el tőle, — hiszen az Istené; ő maga adta azt oda. És nem most veszi el tőle Isten, — ő már akkor felajánlotta mindenét az Úrnak, amikor önmagát igazán átadta neki. Éppen ebből vizsgálunk a veszteségek idején: igazán odaadtam-e magamat és min-

denemet Istennek? Mert akkor egészen másként veszem tudomásul, hogy valamit most ténylegesen elvett. Úgyis az Övé volt, és úgyis átadtam neki elvileg, visszavonhatatlanul, önként. Azt, hogy Ő most él ezzel, azt egészen más tudomásul venni, mint ha úgy érezném, hogy kicsavar a kezemből valamit. Nem kell kicsavarnia, mert ahhoz, ami az Övé, nem ragaszkodom görcsösen. Ahhoz, ami az enyém, az Ő kegyelme, szeretete, ahhoz ragaszkodom. Azt viszont Ő soha nem akarja visszavenni tőlem!

Csak aki ilyen tisztán látja a dolgokat, az képes arra, amire Jób, hogy amikor mindenét elveszítette, amikor mind a tíz gyermeke meghalt, akkor képes legyen kimondani: *„Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!”* (Jób 1,21) Emögött józanság van, meggyőződés, hit van.

Miközben tehát a hívő ember benne él ebben a világban éppen úgy, mint mindenki más, benne él az Isten országában is. Miközben minket is körülvesz ez a világ, körülvesz és betölt az Isten valósága is. Miközben komolyan vesszük azt a feladatot, amit itt nekünk kell elvégeznünk, komolyan vesszük, hogy nekünk felülről kapott feladatunk is van, és egy másik világnak, az Isten országának a polgárai is vagyunk egyben.

Ez ilyeneket jelent: miközben szeretem a hitvesemet, szeretem az Urat is. És a hitvesemet is ezen a tágasabb, nagyobb szeretet-kapcsolaton belül szeretem. Az Úrban szeretem. És ez átminősíti a hozzá való ragaszkodásomat, amíg mellettem van, és egészen mássá teszi, ha el kell engednem a kezét, mert visszaveszi tőlem őt az Úr. Azt jelenti ez, hogy gyönyörködöm a gyermekeimben én is, de gyönyörködöm az Úrban is. És még a

gyermekeimről is az Úr jut eszembe, aki őket nekem adta, és aki számonkéri rajtam, hogy mit csináltam velük itt, hogyan rontottam el őket, vagy hogyan közvetíttek nekik isteni áldásokat.

Nem egyfajta világmegvetés van ebben; nem az, hogy ne vegyük komolyan az itteni hivatásunkat, hanem az, hogy miközben itt helytállunk, valami többről is tudunk. Miközben idetartozunk, oda is tartozunk. És éppen ez az, hogy egy nagyobb összefüggés tágasságában éljük ezt az életet. Ez teszi egészen mássá a döntésünket, a szemléletünket, úgy tudunk élni a kapott javakkal, és így tudjuk visszaadni azokat, ha jogos tulajdonosuk kéri tőlünk. És miközben élvezzük mindazt, amivel Isten megajándékozott, s örülünk azoknak, akikkel megajándékozott, — tudjuk azt, hogy egyszer mindez elmúlik. Egyszer csak Isten marad meg nekünk. Az az Isten, akit már most ismerhetünk, és aki már most beragyogja az életünket.

Ha ez így van, hogy efölé az van odaírva: múlandó, és egyedül a kegyelem fölé van odaírva: megmarad, — akkor nemcsak ehhez tapad az életünk, akkor nem ehhez kötjük magunkat, hanem miközben ezeknek örülünk és élvezzük úgy, mint mindenki más, — ahhoz kötjük oda magunkat, és Óhoz tapad az életünk. És semmivel nem veszélyeztetjük a Vele való közösségünket. Tudjuk, hogy Ó a legfőbb jó, akit soha senki el nem vehet tőlünk, aki megtart minket, és aki megmarad nekünk.

A hívő ember tehát hálásan élvezi mindazt, amit Istentől kapott. Hálásan örül mindazoknak, akikkel együtt élhet, akikkel körülvette őt az Úr, de ezzel az alázattal, hogy nem az övé. Ezzel a szabad-

sággal, hogy Isten szavára bármikor kész kiengedni őket a kezéből. És ezzel a bizonyossággal, hogy ha bármit vagy bárkit kell is elveszítenie, aki neki drága volt, nem omlik össze az élete, mert nem erre épült. Istenre épült, és ez az alap rendíthetetlen marad, ha bármit el kell is veszítenie. Nem válik üressé és értelmetlenné az élete, mert nem ez vagy az adott tartalmat és értelmet neki. Az Istennel való közösség az életének a tartalma és végső értelme. És az megmarad. Egyedül Isten marad velünk mindig és minden helyzetben. Kórházban, fogságban, megaláztatásban, özvegységben, a halál pillanatában és a halálon túl is, — egyedül Ő marad ott mindig és minden körülmények között mellettünk. Mi és ki lehet hát fontosabb, mint Ő? Kihez kellene jobban ragaszkodnunk, mint Óhoz?

Így értjük meg a 73. zsoltárnak azt a szép, ismert hitvallását, amikor a zsoltáríró elsorolja, hogy mennyi kérdés, kétség, bizonytalanság bántja őt, és akkor így folytatódik mégis a vallomása: *„De én mindenkor veled vagyok, Te fogod az én jobb kezemet, tanácsoddal igazgatsz engem, és aztán dicsőségbe veszel föl engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön. És ha elfogyatkozik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és az én örökségem Te vagy, óh Isten, mindörökké.”* (23-26. v.)

Olyan igazságok ezek, amik a világ számára teljesen érthetetlenek. Hiszen Isten nélkül az ember egészen magára van utalva. Isten nélkül az a természetes, hogy foggal-körömmel küzd mindazért, amit szeretne elérni; ha sikerül, dicsekszik vele, tíz körömmel ragaszkodik ahhoz, amit megszerzett, hogy el ne vegyék tőle; és

ha valami miatt mégis elveszti, akkor sír, jajgat, lázad, átkozza Istent, akit nem hisz, és esetleg még az életét is eldobja magától.

Mert Isten nélkül mindenki úgy érzi, hogy ha elveszti azt, amit összegyűjtött, semmije sem marad. S csakugyan nem marad, ha nincs Istene. Isten nélkül mindenki azt érzi, hogy ha kidőlnek mellőle azok, akikre támaszkodott, támasz nélkül marad. És csakugyan úgy marad; ha nem tudja elmondani, hogy „*Te fogod az én jobb kezemet*” és „*én mindenkör teveled vagyok*”.

Egészen másként tud veszíteni az, aki így összeforrt hit által Istennel, aki ilyen tisztán látja, hogy mindene az Úré, aki önmagát egészen neki adta már, s tőle várja azt, hogy Ő legyen maradandó kincse, támasza és társa. Isten nélkül az ember csakugyan olyan, amilyenek Weöres Sándor próbálja megfesteni Parainézis c. versében:

*Azért szánom én a mai embert,
mert a szíve nem bír öregedni.
Homo sapiens, kétlábú testvér,
de szerény, de koldus lett a vágyad!
Hajdanában a tökélyre vágytál,
ma a boldogsággal is beérnéd —
és még ezt se képezed nagyobbnak,
mint hogy bendőd bírja Marcsa főztjét,
és ágyékok bizseregni tudjon,
s legyen életedben holmi lim-lom,
mit tiédnek, birtoknak becézhesz. —
Isten vendége vagy e világon!
Mért nem hagyod, hogy a házigazda
minden termét sorra nyitogassa,
minden kincsét rendre megmutassa?
Letelepszél az előszobában,
s ott békében nyújtóznál örökre.*

Az előszobák azonban nem arra készülnek, hogy ott békében nyújtózkod-

junk örökre, hanem arra, hogy aki csakugyan ahhoz jött, aki a házban lakik, az, ha hívják, onnan beljebb menjen. Ha meg nem megy beljebb, akkor onnan előbb-utóbb kiküldik. — Ez az élet, ez a földi élet az az előszoba, ahonnan minket Isten behív a maga házába; és itt többet kell mondanunk, mint a költő, mert Isten az ő kincseit nekünk nemcsak rendre megmutatja, hanem nekünk adja. Mindazt, ami az övé. — Vagy ha nem kell, kiküld az előszobából, és akkor semmi közünk hozzá!

Ez a földi élet, minden tévtanítással ellentétben, egyszeri és meg nem ismétlődő alkalom arra, hogy Jézus hívását komolyan vegyük, és az előszobából az Atya kincsházába belépünk. Ennek a világnak az Ura Jézust küldte utánunk, hogy beljebb hívjon minket, és egyedül csak Ővele mehetünk be az Atya házába. „*Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet, senki sem mehet az Atyához, csak én általam.*” (Ján 14, 6) — ezt mondja Jézus.

Őáltala viszont mehetünk, semmit sem kérdeznek tőlünk. Őt kérdezik, Ő számol el velünk, Ő felel értünk. Ő halt meg értünk. Ő mosott tisztára. Nem firtatják a múltunkat, s mindent nekünk ad az Atya Őérette. Erre hívogat most minket is. Be az előszobából, az udvarias érdeklődésből, a hűvös megfigyelői állásból, be egészen, hogy Atyának szólítsuk és gyermekévé legyünk. És akkor átéljük majd, hogy itthon vagyok itt a világban, és ottthon vagyok a mennyben is.

Akkor átéljük azt a kettős állampolgárságot, amiről Pál a Filippi 3,20-ban így vall: „*A mi országunk a mennyekben van, ahonnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.*” Ez nem valamiféle álmodozás, a földi valóság komolyan nem vé-

tele, hiszen előtte két fejezeten keresztül arról ír, hogy mit tett ő ott a börtönben is azokért, akiket köréje adott Isten. Ezt is komolyan veszem, meg azt is. És éppen ezért tudok jól élni azzal, amit itt kaptam, és elengedni, ha kell, azt, amit Isten visszakér tőlem, mert tudom azt, hogy nem annyi az egész. Hanem „*a mi országunk a mennyekben van, ahonnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk*”. Tudom azt, hogy ennek a világnak a mostani rendje nem végleges, mert „*elmúlik ez a világ*”. De „*új eget és új földet várunk, amelyekben igazság lakozik*”. És annak az újnak az ereje előlegként, ízelítőként már most áthatja a gondolkodásunkat. Arról az újról tudunk itt beszélni, sőt abból tudunk valamit továbbadni. Nekünk rendíthetetlen reménységünk van. Ezért nem esünk kétségbe végzetesen soha.

Az ilyen embernek is fáj az, ami másnak fáj. Az ilyen ember is szegényebbnek érzi magát, amikor valakit vagy valamit elvesz tőle az Úr. Az ilyen ember is sír a gyászban, de egészen más dolog megvigasztalhatatlanul sírni, (mint ahogy néha egyenesen hivalkodnak gyászoló testvéreink azzal, hogy őket nem lehet megvigasztalni) vagy megvigasztalt szívvel sírni. Egészen más kétségbeesetten — vagy reménységgel sírni. Aki reménységgel sír, az tulajdonképpen úgy sír, mintha nem sírna. És ugyanakkor a kapott ajándékoknak is úgy örül, mintha nemcsak azoknak örülne, valami másnak is örül. És úgy végzi a mindennapi munkáját, mint akinek nemcsak az a megbízatása. Így értjük meg ezt a furcsa feszültséget, ami a felolvasott igében van: „*Ne feledjétek, hogy az idő rövidre van szabva. Azért akik sírnak, úgy sírjanak, mintha nem sírnának, és akik vigadnak,*

mintha nem vigadnának, akik vesznek, mintha semmijük sem volna.” — El kell menni így is a közértbe, meg kell venni, ami szükséges, és eladjuk azt, ami felesleges, amit termelünk; és ezt nem is becsüljük le. De mégsem ezekhez az ügyletekhez tapadunk, és nem ezek töltik ki az életünket. És ha egyszer ebben le kell állnunk, az nem végzetes tragédia. Mert tudjuk, hogy valami több is van. — „*Mint ha semmijük sem volna. És akik élnek e világgal, mintha nem élnének. Mert elmúlik ennek a világnak ábrázata.*”

Nem kultúra-ellenesség vagy világ-ellenesség az, ami Pál szavában megszólal. A titok ismerete. A józanság, egy emelkedettebb szemlélet hatja át ezeket a szavakat. Magasabbról messzebbre lát az ember. Ez szólal meg ebben az igében.

Vajon jellemző-e reánk ez a szemlélet? Hisszük-e, hogy így van? Ha pl. valakit, akit nagyon szerettünk, visszavesz tőlünk a mi Urunk, így tudjuk-e elengedni?

Vagy holta után is görcsösen próbáljuk szorítani a kezét? Pedig nem tudjuk szorítani, mert ő már nincs itt, de ez az úr mint vákuum, bevonzhat az életünkbe sok veszedelmes dolgot is!

Így tudjuk-e átadni szereteteinket Őneki? Mint akikről tudjuk, hogy igazán nem mi tettük boldoggá őket, igazán az Úrnál lesznek boldogok. Mint akik tudjuk, hogy amikor sírunk, nem őket siratjuk, mert ha hitben haltak meg, őnekik sokkal jobb ott, mint itt volt. Magunkat siratjuk. Szabad magunkat siratnunk, de legalább becsületesen állapítsuk meg, hogy most magamat sajnálom, nem őt siratom. Én lettem szegényebb, ő gazdagabb lett. Ő már látásban jár, és nem hitben. De az én szegénységemet, ami most előállt, vagy fokozódott, ki tudja tölteni

a gazdag Isten. Szabad tehát sírnunk ilyenkor, de sírjunk megvigasztalt szívvel. Szabad fognunk itt egymás kezét igaz szerelemmel, szeretettel, hűséggel, gyöngédséggel, de egyszer szabad majd elengednünk egymás kezét. Átadni szereteteinket annak, akiéi voltak, akinél jobb helyük lesz, mint mellettünk volt. És az így üresen maradt kezünkkel szabad még szorosabban megfogni az Atya kezét, vagy utánanyúlni azok kezének, akik még nélküle élnek itt körülöttünk!

Mert igazán végzetesen és véglegesen nem azok szakadnak el egymástól, akik

az Úrban voltak, de egyiküket előbb hazahívta az Úr, és a másik itt maradt; hanem azok, akik közül az egyik az Úré volt, és a másik nem. Azoknak végzetes szakadást jelent a halál.

Nem lehet tehát fontosabb feladatunk, mint az Úrhoz szeretni, hívni azokat, akiket csakugyan szeretünk. Akikkel szeretünk együtt lenni itt, s szeretnénk együtt lenni velük az örökkévalóságban is, az Atyánál.

Ezzel a hittel és ezzel a reménységgel próbáljuk most imádkozni a jól ismert éneket:

*„A földön, ha elvesztem szerelmem tárgyait,
maradjon meg mellettem szerelmed és a hit.
Csak azt el ne veszítsem, mi benned, óh Úr Isten,
remélni megtanít.*

*Földi jó és szerencse múlandó, mint magunk,
de a hit drága kincse örök és fő javunk.
Hitünk áll rendületlen, hogy Isten véd szüntelen,
élünk, vagy meghalunk.”*

276. ének 3-4. v.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy Te gazdag Isten vagy, és köszönjük, hogy nem sajnálsz tőlünk kincseidet. Olyan sok mindennel ajándékoztál meg bennünket! Éppen ezért nehéz bármit is elveszítenünk. Különösen, ha valakit veszel el mellőlünk, aki sokat, nagyon sokat vagy talán mindent jelentett a számunkra. Bocsásd meg, hogy ennyire nem tudunk élni ajándékaiddal! Bocsásd meg, ha nem Te jelentesz mindent a mi számunkra: elfoglalja a Te helyedet valaki, vagy valami más! Köszönjük, hogy mégis megérted veszteségeinket, fájdalmainkat, könnyeinket.

Köszönjük, hogy az árvákhoz és özvegyekhez, magányosokhoz és becsapottakhoz olyan sok kedves szavad van. S köszönjük, hogy múlhatatlan, elveszíthetetlen kincseket kínálsz nekik is, s mindnyájunknak: köszönjük a Te kimondhatatlan ajándékodat, Jézust. S köszönjük, hogy ha Ő igazán nagy az életünkben, akkor másként tudunk veszíteni. Akkor is fáj, és akkor is nehéz, de másként fáj.

Taníts meg minket így veszíteni, így elszenvetni megaláztatásokat, csapásokat. És így hordozni a gyászt. Mint akik nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlan

nokra. Mint akik tudjuk a titkot, hogy nem ennyi az élet. Mint akik bizonyosak vagyunk abban, hogy Te nem kifosztani akarsz minket, hanem mindig megajándékozni és egyre gazdagabbá tenni, néha még egy veszteség révén is.

Olyan furcsák a Te gondolataid! Add, hogy mégis megértsük azokat, tőled kapott hittel! Így adj békességet, vigasztalást, belső szabadságot! Így taníts meg tágasabb horizonton belül mozogni! Így taníts meg több örömmel élni! Megvigasztalt szívvel élni!

S köszönjük, hogy a legfőbb ajándékot: a Te szeretetedet soha nem veszed már el tőlünk. Add ezt mindnyájunknak! Ami megmarad, ami megtarthat minket, ami bevisz majd az örök hajlékba, amit már elkészítettél számunkra.

Ámen.